Neapolis University

HEPHAESTUS Repository **http://hephaestus.nup.ac.cy**

School of Economic Sciences and Business Informative material

2011-12-21

þÿ — ´ ¹ Ç ± Ã ¼ - ½ · • » » ¬ ´ ± º ± ¹ · ” Á ±

Maris, Georgios

þÿ £ º ± Ê

http://hdl.handle.net/11728/8997

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

Η διχασμένη Ελλάδα και η Δραχμή

Σήμερα όπως και πολλές άλλες φορές τα τελευταία χρόνια οι Έλληνες βρίσκονται αποπροσανατολισμένοι με τα λάθος ερωτήματα. Από τότε που ο Γ. Παπανδρέου σε αντίθεση με τις αποφάσεις του ευρωπαϊκού συμβουλίου αποφάσισε, πως έτσι επειδή ενδιαφέρεται για τα δημοκρατικά ιδεώδη σε αυτήν την χώρα, να ζητήσει την διεξαγωγή δημοψηφίσματος, εμείς οι έλληνες αρχίσαμε να εμπλεκόμαστε σε μια συζήτηση την οποία ένας κοινός νους δεν θα έκανε καν σκεφτόμενος τις συνθήκες που επικρατούν στο παγκόσμιο σύστημα. Η κίνηση του Παπανδρέου, χωρίς να το θέλει πραγματικά το πιστεύω, λίγο έλειψε να διαλύσει κάθε έννοια ορθολογικής σκέψης και πολιτικής όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό. Μου θύμισε τις φορές που παίζω poker με τους φίλους μου και ένας εξ' αυτών ο οποίος δεν μας έχει συνηθίσει στο επιθετικό παιχνίδι ξαφνικά μπλοφάρει για να κερδίσει. Εκείνη την στιγμή στο μυαλό είναι όλα αβέβαια και όλοι βρίσκονται αποσβολωμένοι μέχρι να συνειδητοποιήσουν το τι συμβαίνει. Τι είναι αυτό διερωτούνται, δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Από εκείνη την στιγμή όλοι στην Ελλάδα μιλούν για τα υπέρ και τα κατά του ευρώ και της δραχμής. Μία ανούσια συζήτηση που δεν θα έπρεπε καν να μας πέρνα από το μυαλό. Το πραγματικό ερώτημα είναι του με ποιους τρόπους θα μπορέσουμε να βγούμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα και με λιγότερες συνέπειες από αυτήν την κρίση. Σε αυτό υπάρχει μια απάντηση: Καλή διακυβέρνηση και «πόλεμο» στο ευρωπαϊκό επίπεδο για την ικανοποίηση ζωτικών μας στόχων. Εδώ και αρκετό καιρό έχω αναλύσει το θέμα της ευρωπαϊκής οικονομικής διακυβέρνησης, τις παθογένειες και τα ελαττώματα που παρουσιάζονται τόσο σε πολιτικό όσο και σε οικονομικό πλαίσιο, τονίζοντας πως εν μέρει πολλές περιφερειακές χώρες μαζί με αυτές και η Ελλάδα είναι ουσιαστικά παγιδευμένες στο πλαίσιο της. Στα ίδια τα άρθρα όταν ακόμα στην Ελλάδα μιλούσαν για την ελληνική οικονομική κρίση έλεγα πως αυτή κρύβει ένα ισχυρό ευρωπαϊκό πλαίσιο. Όταν άρχισαν σιγά σιγά στην Ελλάδα να ανακαλύπτουν αυτήν την κρίση τότε την ίδια στιγμή άρχιζε και μία αντίστροφη ανάλυση που πάλι δεν έπαιρνε υπόψη της όλες της συνιστώσες. Η

κατάληξη της ήταν το δημοψήφισμα και το λάθος ερώτημα ευρώ η δραχμή. Για ποιους λόγους όμως αυτό το ερώτημα είναι λάθος;

Πρώτον, από οικονομική άποψη η επιστροφή στην δραχμή είναι σωστή γιατί το κράτος θα μπορεί να πάρει στα χέρια του πάλι τα βασικά εργαλεία πολιτικής τα οποία χρειάζεται κάθε πολιτική οντότητα για να προσφέρει ευημερία και ανάπτυξη στους πολίτες του. Αναφέρομαι φυσικά στο ότι θα μπορέσει να ασκεί πάλι δημοσιονομικές και νομισματικές πολιτικές «ανεξάρτητα;» και να επιβάλει δασμούς και φραγμούς στα διάφορα εισαγόμενα προϊόντα βελτιώνοντας κατά αυτόν τον τρόπο την εγχώρια οικονομία. Με βάση αυτήν την λογική ναι συμφωνώ η Ελλάδα θα πρέπει να βγει εκτός ευρωζώνης. Σκεφτόμενος όμως λίγο πιο κριτικά, μία τέτοια κίνηση τι συνέπειες θα είχε σήμερα με βάση τις διαμορφωμένες συνθήκες στις διεθνείς και ευρωπαϊκές οικονομικές σχέσεις για την Ελλάδα; Αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα, την αποσάθρωση ολόκληρης της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας αφού δεν είμαστε ούτε μπορούμε να γίνουμε αυτόχθων. Ο διεθνής και ευρωπαϊκός οικονομικός παραμερισμός μας θα είχε τέτοια αρνητική επίδραση όπου μία δύο ή και τρείς γενιές ελλήνων θα κατέρρεε και δεν θα μπορούσε να επιβιώσει.

Η υποτίμηση δεν θα ήταν της τάξης του 50% μόνο, όπως σωστά κατά τα άλλα έχει ερευνηθεί, αλλά για πολιτικούς λόγους θα σήμαινε την πλήρη αναξιοπιστία του ελληνικού νομίσματος για τουλάχιστον αλλά 20 χρόνια. Υπάρχει κανείς που να το ήθελε αυτό; υπάρχει κανείς που θα έβαζε την ελληνική κοινωνία σε ένα τέτοιο τεράστιο κίνδυνο και θα αναλάμβανε την ευθύνη για ένα τέτοιο εγχείρημα βασιζόμενος και μόνο σε μία ιδεολογία που έχει εντελώς καταρριφτεί από την ίδια την κομουνιστική Σοβιετική Ένωση; Το ερώτημα με βάση αυτή την πολιτική είναι βαθύτερο και κρύβεται απλά πίσω από τις δηλώσεις των κομμάτων. Θέλουν οι Έλληνες να γίνουν κουμουνιστές; Θέλουν να εμπλακούν σε ένα εμφύλιο πόλεμο; Εάν θέλουνε και εγώ είμαι μαζί σας, να βγούμε από την Ευρωπαϊκή Ένωση και να έρθουμε σε αντίθεση με όλο το παγκόσμιο σύστημα. Τότε θα είμαστε ήρωες, ηλίθιοι αλλά ήρωες. Σας δηλώνω όμως ότι αυτή η συζήτηση είναι εντελώς λάθος γιατί βάζει σε κίνδυνο το ίδιο το μέλλον του ελληνικού έθνους, για αυτό πρέπει να την σταματήσουμε αμέσως γιατί αποπροσανατολιζόμαστε και διχαζόμαστε ακόμα περισσότερο. Ψάχνουμε να βρούμε πάλι την δικαιολογία για να μην ουσιαστικά ξεφύγουμε από τα ήδη κατεστημένα συμφέροντα μας.

Δεύτερον, επιστροφή ή όχι στην δραχμή σημαίνει εκτός από οικονομική αποξένωση και πολιτική. Αναφέρει κανένας από όλους αυτούς που υποστηρίζουν την δραχμή τι αποτελέσματα θα είχε σε όλους μας σαν έλληνες μια έξοδο από την ευρωζώνη; Τι θα σήμαινε αυτό για τις σχέσεις μας με την Τουρκία, τι θα σήμαινε αυτό για την σχέση μας με την FYROM και τα γενικότερα διμερή θέματα μας. Πιστεύει μήπως κανείς πως η Τουρκία για παράδειγμα έπειτα από μια ενδεχόμενη έξοδο μας από την ΕΕ δεν θα βρει την τέλεια αφορμή για να κάνει πάλι μία απόβαση αυτήν την φορά πολύ πιο μεγαλειώδη στην Ελλάδα; Υπάρχει κανένας πολιτικός ή κανένα κόμμα που είναι σοβαρό που θα αναλάμβανε μια τέτοια ευθύνη για το παρόν και το μέλλον του ελληνισμού; Αναφέρει κανένας από αυτούς που θα βρούμε να πληρώνουμε για τους εξοπλισμούς μας, για τις τρέχουσες δαπάνες του κράτους ακόμα και για πετρέλαιο κίνησης. Εκτός και αν πιστεύουν πως το νέο νόμισμα η δραχμή θα είναι αμέσως δεκτή για διεθνείς συναλλαγές για αγορά πετρελαίου. Προσοχή, όσοι υποστηρίζουν αυτές τις απόψεις είναι πολύ επικίνδυνοι σε αυτήν την περίοδο για το μέλλον της Ελλάδας γιατί δεν βάζουν στην σκέψη τους αυτούς τους παράγοντες.

Τρίτον, επιστροφή ή όχι στην δραχμή σημαίνει πως θα απαρνηθούμε τους κόπους τις θυσίες τα οράματα και τα σχέδια των λίγων πραγματικών ηγετών αυτού του τόπου τα οποία σχετίζονται με τα οράματα μας ως Έλληνες. Υπάρχει κανένας που να θέλει να αντιμετωπίζεται η Ελλάδα σαν ένα Αφγανιστάν ή μία Λιβύη; Μετά από την έξοδό μας από το ευρώ ποιο θα είναι το μέλλον για εμάς τους νέους Έλληνες που θα μας έχει απομείνει; Ποιοι θα είναι οι φίλοι μας και ποιοι οι εχθροί μας; Όπως καταλαβαίνετε η συζήτηση για το ερώτημα της επιστροφής η όχι στην δραχμή κρύβει πολλούς μεγάλους κινδύνους.

Η Ελλάδα ναι μέσα στα πλαίσια της Ευρωζώνης θα βρίσκεται σε κώμα όσο οι πολιτικοί της δεν διαπραγματευτούν και δεν ζητήσουν με σθένος αναπτυξιακά προγράμματα και κονδύλια μέσα στα πλαίσια της ευρωζώνης. Για αυτό σε μία δημοσίευση αναζητώ το χαμένο ευρωπαϊκό σχέδιο Μάρσαλ για την ανάπτυξη στην Ελλάδα ή την προσπάθεια δημιουργίας ενός ευρωπαϊκού μηχανισμού δημοσιονομικών μεταβιβάσεων. Γιατί τέτοιες πολιτικές δεν έχουν γίνει οι κυριότεροι στόχοι μας; Αυτή η αμέλεια είναι για μένα η εθνική προδοσία σήμερα. Αμέλεια πολιτικής και προγραμματισμού. Θα πρέπει να αναπτύξουμε με κάθε

επιχειρηματολογία και να πετύχουμε όσο πιο πολλούς αναπτυξιακούς στόχους μπορούμε μέσα στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Αυτό θα απαλύνει μερικώς την δυστυχία μας και θα μας οδηγήσει σε ηπιότερη προσαρμογή και ισορροπία. Είναι η μόνη λύση, ο ένας και μοναδικός πόλεμος στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την κατάκτηση των στόχων μας. Αυτόν τον πόλεμο πρέπει να κερδίσουμε. Το μόνο που μας λείπει είναι όμως το να δούμε τον πραγματικό στόχο και να τον αναζητήσουμε με όσο περισσότερα διαπραγματευτικά εφόδια έχουμε. Δρόμοι υπάρχουν πολλοί ο ωριμότερος είναι αυτός, μην πλανάστε, οτιδήποτε άλλο θα φέρει την καταστροφή για το ελληνικό έθνος.

Γιώργος Μαρής

Δημοσίευση: **21/12/201**